

Sygn. akt I ACa 756/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący : SSA Tomasz Szabelski (spr .)

Sędziowie : SA Lilla Mateuszczyk

SA Anna Miastkowska

Protokolant: stażysta Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **W. L.**

przeciwko **Gminie R.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 27 czerwca 2014 r. sygn. akt I C 228/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od W. L. na rzecz Gminy R. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 756/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w P., w sprawie z powództwa W. L. przeciwko Gminie R. o zapłatę, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.741,42 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 marca 2012 r. do dnia zapłaty (pkt 1), oddalając powództwo w pozostałej części (pkt 2) oraz nie obciążył powoda kosztami procesu (pkt 3).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie ustaleń, które Sąd Apelacyjny w całości przyjął za własne. Z ustaleń tych wynikało w szczególności, że powód jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości oznaczonej numerem działki (...) o powierzchni 1,2075 ha, położonej w R., dla której w Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim urządzona jest księga wieczysta numer (...).

Nieruchomość zabudowana jest dwiema halami magazynowymi o łącznej powierzchni magazynowej 1.333 m² oraz wiatą o powierzchni 232 m². Nieruchomość przed zakupem była przyłączona do sieci wodociągowej. Posiadała dwa punkty poboru wody z licznikami, które znajdowały się w dwóch magazynach. Woda była cały czas dostarczana do tej nieruchomości. Nieruchomość była zasilana przez stary wodociąg wybudowany w 1980 r. Dokładne umiejscowienie,

przebieg i układ tego wodociągu nie jest znany. (...) biegł od punktu zasilania na terenie należącym obecnie do pozwanej (w odległości około 500 m od działki powoda) poprzez nieruchomość powoda i dalej do kolejnych działek. Nieznane są miejsca rozgałęzień tego wodociągu.

W dniu 2 stycznia 2009 r. powód zawarł z Zakładem (...) w R., będącym jednostką budżetową Gminy umowę zbiorowego zaopatrzenia w wodę. W czasie zawierania umowy powodowi nie stawiano żadnych warunków technicznych odbioru wody. Nie określono również, czy rozliczenia za zużytą wodę będą ryczałtowe, czy też według wskazań wodomierzy. Na podstawie tej umowy w dalszym ciągu za pomocą istniejących urządzeń dostarczano powodowi wodę.

Przy zawieraniu umowy przedstawiciele Zakładu (...) przeoczyli, że przy nieruchomości powoda przeprowadzony jest nowy wodociąg, który zastąpił stary wodociąg, zasilający w wodę nieruchomości tej okolicy.

W 2008 r. Gmina R. wybudowała w pobliżu działki nr (...) nowy wodociąg oraz sieć kanalizacji sanitarnej. Do sieci wodociągowej zaprojektowano możliwość włączenia - poprzez przyłącza wodociągowe - przylegających nieruchomości, a wśród nich również działki nr (...). W trakcie budowy tego wodociągu przyłączono do niego wszystkie nieruchomości zasilane dotąd starym wodociągiem, za wyjątkiem działki nr (...).

W dniu 14 lutego 2009 r. Zakład (...) w R. wyłączył z użytkowania wodociąg doprowadzający wodę do nieruchomości powoda.

Powód interweniował u pozwanej podnosząc, że wyłączenia wody dokonano niezgodnie z § 15 umowy, bez żadnego powiadomienia, uprzedzenia, bez podania przyczyny, jak również nie zapewniono mu zastępczego zasilania lub innego punktu poboru wody. W związku z brakiem odpowiedzi ze strony Zakładu (...), jak i dalszym brakiem wody, powód ponowił wezwanie o dostarczenie wody w piśmie z dnia 12 marca 2009 r. Od tego czasu rozpoczęła się wymiana korespondencji pomiędzy powodem i Zakładem (...) w R.. Powód domagał się wznowienia dostaw wody na podstawie dotychczasowej umowy. Zakład żądał wykonania przez powoda nowego przyłącza wodnego do nieruchomości, prowadzącego od nowego wodociągu. Zdaniem powoda koszty zmiany sposobu zasilania nieruchomości w wodę powinna ponieść pozwana. Pozwana zaczęła traktować stary wodociąg, jako niesprawne przyłącze, zasilające działkę powoda.

W dniu 2 kwietnia 2009 r. pracownicy Zakładu (...) w R., w odległości około 400 - 500 metrów od nieruchomości powoda zainstalowali wodomierz na „starym” wodociągu. Dokonano tego w zamkniętym pomieszczeniu budynku oczyszczalni ścieków. Teren ten był strzeżony przez ochroniarza. Osoby postronne, w tym powód nie mogły mieć dostępu do tej nieruchomości. Powód nie wyrażał zgody na instalację wodomierza w tak dużej odległości od jego nieruchomości. Odmówił przyjęcia odpowiedzialności za wskazania tego wodomierza. Żądał jego założenia na odcinku rury znajdującym się na jego nieruchomości. Wodomierz od założenia wskazywał stały przepływ wody. Nie było wiadomo dokąd dokładnie prowadzi rura, na której zainstalowano wodomierz.

W dniu 7 kwietnia 2009 r. Zakład (...) wypowiedział umowę, powołując się na § 28 oraz wskazując trzymiesięczny okres wypowiedzenia. Zgodnie z powołanym zapisem „Umowa może być rozwiązana:

- przez odbiorcę za trzymiesięcznym wypowiedzeniem ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego,
- przez Zakład za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego - z powodu niewykonywania lub nienależytego wykonywania umowy przez odbiorcę,
- niezwłocznie za porozumieniem stron.

Mimo powołania trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, dostawy wody przywrócono jedynie na trzy dni.

Po zakupie nieruchomości powód podjął prace zmierzające do uporządkowania i podwyższenia standardu nieruchomości, a także przygotowania jej do wynajmu. Do końca 2008 r. trwały prace porządkowe na terenach wokół hal magazynowych. Hale były bardzo zaniedbane. W stanie, w jakim zostały kupione nie nadawały się do wynajmu. Pierwsze prace w pomieszczeniach zaczęto wykonywać z początkiem 2009 r. Zaczęto wtedy zabezpieczać okna, odświeżać tynki, naprawiano posadzki w halach. Wybudowano wagownię. Wykonano wylewki w pomieszczeniach socjalnych. Zrobiono generalny remont w pomieszczeniach biurowych, wykonano pomieszczenia sanitarne, łazienki i WC. Ostatnie prace w pierwszej w remontowanych hal obejmowały malowanie i były wykonane pod koniec 2009 r. Prace porządkowe i remontowe wykonywał powód z pomocą bliskich i dwóch pracowników. Pracownicy byli oddelegowywani do tych prac, kiedy nie mieli zatrudnienia w podstawowej działalności produkcyjnej prowadzonej przez powoda w P.. Tempo prac było powolne.

W trakcie przystosowywania nieruchomości do wynajmu odłączono dopływ wody do nieruchomości. Wodę do celów remontu pobierano od sąsiada, a także przywożono w dużym pojemniku znajdującym się na przyczepce samochodowej. Zmniejszyło to komfort wykonywania prac remontowych. Wodę do picia kupowano w dużych baniakach.

Powód po zakupie nieruchomości zaczął poszukiwać najemców. W 2009r. zamieścił ogłoszenia oferujące wynajem powierzchni magazynowych. Do powoda zgłaszali się potencjalni najemcy, którzy oceniali możliwość wykorzystania nieruchomości na własne potrzeby. Z żadnym z nich nie doszło do uzgodnienia zakresu przedmiotu wynajmu, ani innych szczegółowych warunków najmu.

W grudniu 2009 r. powód zdecydował się zawrzeć pierwszą umowę najmu obejmującą pierwszą z remontowanych hal (o powierzchni 525 m²) wraz z częścią placu. W dniu 28 grudnia 2009 r. powód zawarł umowę przedwstępną z głównym inwestorem o wynajęcie magazynu i wiaty. Wydanie przedmiotu najmu nastąpiło 15 lutego 2010 r. z zobowiązaniem dostarczania wody na potrzeby socjalno - bytowe firmy. Miesięczny czynsz ustalono na 7.500 zł netto.

W dniu 15 grudnia 2009 r. powód wystąpił do pozwanej o uzyskanie warunków technicznych przyłącza wodociągowego, które otrzymał. Ze względu na dezaktualizację projektu przyłącza z 2008 r. konieczne było ponowne wykonanie dokumentacji technicznej. Na ich podstawie sporządzona została dokumentacja techniczna i powód zlecił pozwanej wykonanie przyłącza. W dniu 11 marca 2010 r. przyłącze zostało odebrane, a powód złożył wniosek o zawarcie umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, która została z nim zawarta. Na podstawie nowej umowy rozpoczęto dostarczanie powodowi wody do nieruchomości oznaczonej numerem działki (...). Powód na własny koszt wykonał nowe przyłącze do wodociągu wybudowanego w 2008 r. i przebiegającego ulicą 900-lecia. Koszt jego wykonania wyniósł 4.275,04 zł. W związku z jego budową poniósł również koszt opłat za zajęcie pasa drogowego w wysokości 56,27 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał powództwo za usprawiedliwione jedynie w zakresie roszczenia odszkodowawczego dotyczącego zwrotu poniesionych przez powoda kosztów wynikłych z niewykonania umowy przez pozwaną. Podkreślił zarazem, że podstawą roszczeń powoda była umowa o zaopatrzenie w wodę zawarta w dniu 2 stycznia 2009 r., mocą której pozwana zobowiązała się dostarczać wodę powodowi, przy czym proces ten nie przebiegał prawidłowo, bowiem nastąpiło wyłączenie z użytkowania wodociągu doprowadzającego wodę do nieruchomości powoda bez zapewnienia zastępczego zasilania lub innego punktu poboru wody. Ze względu na to, że pozwana zmieniła sposób dostarczania wody do nieruchomości powoda poprzez rezygnację ze starego wodociągu i eksploatację nowego, nie miała podstaw do obciążania odbiorcy kosztami takiej operacji. Mając natomiast na uwadze, że powód nie miał dostępu do sieci wodociągowej Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że pozwana nie miała prawa żądać od niego przejścia odpowiedzialności za prawidłowe funkcjonowanie sieci. Tym samym Sąd I instancji doszedł do wniosku, że w niniejszej sprawie nastąpiło niewykonanie umowy przez pozwaną w sposób uzasadniający zasądzenie

odszkodowania, na które złożył się koszt zakupu wody z innych źródeł (410,11 zł) oraz koszt wybudowania przyłącza do nowego wodociągu wraz z opłatami za zajęcie pasa drogi w celu wykonania tego przyłącza (4.331,31 zł = 4.275,04 zł + 56,27 zł). Wobec zasadności tej części powództwa Sąd a quo zasądził odsetki od przyznanego odszkodowania stosownie do art. 481 § 1 k.c., poczynając od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu pozwanej.

Powództwo w części dotyczącej zwrotu utraconych korzyści Sąd Okręgowy oddalił, jako nie udowodnione, zaś o kosztach postępowania orzekł w myśl zasady wyrażonej w art. 102 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł powód, zaskarżając go w zakresie oddalającym powództwo oraz podnosząc następujące zarzuty:

1. naruszenia prawa procesowego, tj.:

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez:

- niewskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom świadków G. K., W. P., A. K., M. P. oraz T. P. w zakresie, w jakim opisali okoliczności związane z możliwością wynajmu powierzchni magazynowych od powoda oraz faktycznych podstaw braku zawarcia umowy najmu powierzchni magazynowych, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku,
- niewskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd odmówił mocy dowodowej dokumentowi prywatnemu - zeznaniom podatkowym PIT powoda - z ograniczeniem do przychodów uzyskiwanych z najmu hal magazynowych - oraz poprzestał na uznaniu, że powód nie wykazał szkody w postaci utraconych korzyści z najmu powierzchni magazynowych, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku,

- art. 233 § 1 k.p.c. w sposób polegający na:

- przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, w konsekwencji czego Sąd I instancji, oceniając materiał dowodowy, nie rozważył wszechstronnie zeznań świadków G. K., W. P., A. K., M. P. oraz T. P., a następnie błędnie przyjął, że zainteresowanie wynajmem hal przez poszczególnych najemców miało jedynie charakter hipotetyczny,
- przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, w konsekwencji czego Sąd I instancji, oceniając materiał dowodowy, nie rozważył wszechstronnie zeznań powoda na okoliczności związane z tokiem prowadzonych prac remontowych w halach, stanem technicznym hal magazynowych, prowadzeniem prac naprawczych oraz okoliczności związanych z zaprzestaniem doprowadzania wody do nieruchomości powoda, jak i okoliczności związanych prowadzeniem rozmów z poszczególnymi kontrahentami celem wynajmu hal magazynowych, a przede wszystkim przyczyny braku zawarcia umów najmu, jaką był brak dostarczania wody do nieruchomości,
- przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów w postaci dokumentacji wyliczeń wartości utraconych korzyści jako wartości stawek czynszowych za najem hal magazynowych, w konsekwencji czego Sąd I instancji, oceniając materiał dowodowy, nie uwzględnił tego składnika jako części poniesionej szkody,
- przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, w konsekwencji czego Sąd I instancji, oceniając materiał dowodowy, nie rozważył wszechstronnie zeznań świadków J. K. oraz D. K. na okoliczności związane ze stanem technicznym nieruchomości powoda, zwłaszcza stanem hal oraz charakterem robót naprawczych prowadzonych przez powoda w tychże halach magazynowych,

2. naruszenia prawa materialnego, tj.:

- art. 471 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i § 2 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że powód na gruncie niniejszego postępowania wykazał jedynie zasadność szkody w zakresie *damnum emergens*, zaś nie został wykazany związek przyczynowy pomiędzy bezpodstawnym wypowiedzeniem umowy zaopatrzenia

w wodę z utraconymi korzyściami, jako częścią składową szkody tzw. *lucrum cessans*, a także poprzez brak stwierdzenia, że niewykonywanie przez pozwaną usług związanych z dostarczaniem wody, a następnie nieuzasadnione wypowiedzenie umowy z dnia 2 stycznia 2009 r. nie pozostaje w związku przyczynowym ze szkodą, jaką poniósł powód w postaci braku korzyści z najmu hal magazynowych,

- art. 6 k.c. poprzez błędną ocenę, że powód nie udowodnił przesłanek odpowiedzialności pozwanej w zakresie szkody obejmującej utracone korzyści z umów najmu hal magazynowych.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda dodatkowo kwoty 101.544 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwana, odpowiadając na apelację, wniosła o jej oddalenie oraz o zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, stanowiąca wyłącznie wyraz polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego oraz trafnymi wnioskami, podlegała oddaleniu.

Skarżący nie zaprezentował w niej argumentów jurydycznych, logicznych, czy wynikających z doświadczenia życiowego, w wyniku których możliwe byłoby podważenie kluczowych dla sprawy ustaleń faktycznych i wyjście naprzeciw jego oczekiwaniom, dotyczącym zmodyfikowania kierunku zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia o roszczeniach pozwu obejmujących zwrot utraconych korzyści. Skutku tego nie mogły w szczególności spowodować zawarte w apelacji zarzuty procesowe, w tym zarzut wywiedziony z art. 233

§ 1 k.p.c. Wszak Sąd Okręgowy przeprowadził wszystkie niezbędne dla zrekonstruowania stanu faktycznego sprawy dowody, a następnie szczegółowo opisał wynikające z nich okoliczności. Skarżący, podnosząc zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, nie wskazał natomiast przyczyny dyskwalifikującej postępowanie dowodowe Sądu Okręgowego w objętym apelacją zakresie, a w szczególności nie określił kryteriów oceny, które Sąd ten naruszył przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Stąd też omawiany zarzut należało uznać za bezzasadny i świadczący o dezaprobachie stanu faktycznego ustalonego na podstawie zgromadzonego przez Sąd I instancji materiału dowodowego tylko z tej przyczyny, że nie wspierał on twierdzeń skarżącego zgodnych z jego stanowiskiem w procesie. Innymi słowy, skoro skarżący poprzestał na samym tylko stwierdzeniu wadliwości oceny materiału dowodowego, podczas gdy zachodzi konieczność wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub zwykłego doświadczenia życiowego, na których opiera się uprawnienie sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny nie przychylił się do zarzutu obrazu tego przepisu.

Wobec wyraźnego wskazania dowodów, na których podstawie poczynione zostały przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne sprawy, a także prawidłowej i wystarczająco pogłębionej oceny wiarygodności oraz mocy dowodowej przeprowadzonych dowodów, w tym zeznań wszystkich wymienionych w zarzutach apelacji świadków, zaskarżony wyrok – pomimo wątpliwości skarżącego – poddawał się kontroli instancyjnej. Skarżący nie zdołał zresztą wykazać, że konstrukcja i forma uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego była wadliwa z perspektywy wymogów art. 328 § 2 k.p.c., a przez to miała wpływ na treść zawartego w nim rozstrzygnięcia w stopniu uzasadniającym jego wzruszenie.

Poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, stanowiące przejaw zastosowania się przez Sąd Okręgowy do zasad logiki i doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy, jako wytycznych swobodnej oceny dowodów,

wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego przemawiały wyłącznie za przypisaniem pozwanej odpowiedzialności za szkodę rozumianą jako *damnum emergens*, nie dając podstaw do przyjęcia za udowodnioną szkodę w postaci *lucrum cessans*. Zadaniem powoda dążącego do uzyskania odszkodowania za szkodę utożsamianą z brakiem możliwości wynajęcia (wyzdierżawienia) należącej do niego nieruchomości w okresie pozbawienia dostępu do wodociągu – zgodnie ze spoczywającym na nim ciężarem dowodu (art. 6 k.c.) – było wykazanie, że wstrzymanie dostawy wody, a następnie wypowiedzenie umowy, której przedmiotem było zaopatrzenie w wodę, uniemożliwiło mu zawarcie z konkretnym kontrahentem, na określonych warunkach i w oznaczonym terminie umowy najmu (dzierżawy) posadowionych na tej nieruchomości hal magazynowych, stanowiąc przyczynę utraty dochodów z tytułu czynszu najmu (dzierżawy). Powód wprawdzie zaofiarował dowód z zeznań świadków G. K., W. P., A. K., M. P. oraz T. P., których Sąd Okręgowy przesłuchał, przychyłając się do wniosku dowodowego w tym zakresie, niemniej jednak w oparciu o te dowody, skarżący zdołał jedynie uprawdopodobnić, że ze strony wskazanych osób istniało ogólne zainteresowanie wynajęciem hal magazynowych będących jego własnością, podczas gdy konieczne było udowodnienie okoliczności wystąpienia skonkretyzowanego co do osoby, czasu i warunków zamiaru zawarcia umowy najmu/dzierżawy (potwierdzonego chociażby umową przedwstępną), a także jego udaremnienia w związku z brakiem przyłączenia nieruchomości do wodociągu. Wyżej wymienieni świadkowie ujawnili świadomość braku wody na nieruchomości powoda, lecz nigdy nie wypowiedzieli się co do tego, że nie zawarli umowy z powodem z tej tylko przyczyny, że nie doprowadzono wody do nieruchomości. Wszyscy świadkowie wskazywali na szereg przyczyn rezygnacji z wynajęcia przedmiotowych hal magazynowych, wśród których brak wody nie miał samodzielnego znaczenia. Co jednak ważniejsze, żaden z tych świadków nie potwierdził przystąpienia do negocjowania konkretnych warunków umowy najmu (dzierżawy) i ustalania szczegółów co do czasu trwania umowy oraz wysokości czynszu, potwierdzając natomiast wcześniejsze odstępnie od zamiaru zawarcia takiej umowy. G. K. zeznał, że nie poruszał z powodem tematu dostawy wody, a zrezygnował z wynajęcia hal od powoda z uwagi na wynajęcie innych pomieszczeń; W. P. potwierdził swymi zeznaniami, że nie prowadził z powodem rozmowy o ewentualnej cenie najmu; A. K. wskazał, że nie obejrzał nawet pomieszczeń socjalnych, którymi był zainteresowany, bo „nie miał dogranego tematu”, zeznania M. P. ujawniły natomiast, że nie był zdeterminowany, żeby wynająć halę od powoda.

W tej sytuacji nie było podstaw do przyjęcia, że zainteresowanie którejkolwiek z przesłuchanych osób wynajmem hal od powoda wykraczało poza czysto hipotetyczny charakter. Wniosku tego nie były w stanie zmienić zeznania J. K. oraz D. K., bowiem gotowość jednej z hal (wyremontowanej do końca 2009 r.) do jej gospodarczego wykorzystania nie przełożyła się na jej wynajęcie w okresie objętym żądaniem pozwu.

Nie sposób było również przyjąć, że wobec ostatecznego nie zawarcia umowy najmu/dzierżawy (której w okolicznościach niniejszej sprawy powód nie mógł realnie oczekiwać) nastąpiła strata prognozowanych przez powoda zysków. Szkada w postaci *lucrum cessans* każdorazowo wymaga wykazania wysokiego, graniczącego z pewnością, prawdopodobieństwa utraty korzyści (wyrok SN

z dnia 29 kwietnia 2015 r., V CSK 453/14, lex nr 1675447; wyrok SA w Łodzi

z dnia 14 sierpnia 2015 r., I ACa 210/15, lex nr 1797168; wyrok SA w Poznaniu z dnia 26 marca 2015 r., I ACa 1252/14, Lex nr 1681974). Tymczasem powód

nie sprostał ciężarowi dowodu w tym zakresie, a więc nie wykazał szkody uprawniającej go do uzyskania jej rekompensaty, przez co ocena dalszych przesłanek odpowiedzialności pozwanej, w tym związku przyczynowego między wypowiedzeniem umowy zaopatrzenia w wodę a utraconymi korzyściami, pozostawała bez jurydycznego znaczenia dla tej sprawy, podobnie jak ocena dowodów przedstawionych przez powoda w celu wykazania wysokości utraconych stawek czynszowych za najem hal magazynowych. Z tego też względu brak bliższego wypowiedzenia się w kwestii mocy dowodowej dokumentu prywatnego (zeznania podatkowego powoda) nie był wyrazem istotnego uchybienia proceduralnego, mogącego oddziaływać na treść wydanego w pierwszej instancji wyroku.

Sąd Apelacyjny, nie znajdując w tym stanie rzeczy podstaw do wyjścia naprzeciw postulatowi skarżącego dotyczącemu zasądzenia dalej idącego odszkodowania, oddalił przedstawioną apelację, o czym orzekł po myśli art. 385 k.p.c.

W konsekwencji oddalenia apelacji Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu, stosownie do § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 in principio rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.).